

de og landene omkring Østersøen. Det hele er faktisk en region i sig selv under udvikling.

Nordisk Råd udvikler sig altså i pagt med tiden, og det er lige, hvad redegørelsen på sin helt egen måde beskriver.

Jeg synes i den forbindelse, at reformen af det nordiske samarbejde påkalder sig særlig opmærksomhed. Det er ikke ret lang tid siden, faktisk 5 år, at Nordisk Råd ændrede sin struktur til de tre søjler, EU-søjlen, Nærområdesøjlen og Nordensøjlen som langt den største. Men organisationer skal for at holde sig levende hele tiden holdes til ilden og hele tiden laves om og tilpasse sig de skiftende krav. Derfor fik vi vismandsrapporten, der blev besluttet på sessionen i 1999 i Stockholm. Rapporten lå klar og blev præsenteret på sessionen i Reykjavik sidste efterår.

Vismandsrapporten har været genstand for intense drøftelser i rådet og partigrupperne og ministerrådet. Der foreligger nu et forslag til omstrukturering af arbejdet i Nordisk Råd, altså i den parlamentariske forsamling, med en opdeling af rådet i flere udvalg fra tre til fem plus Præsidiets. Det beskrives i redegørelsen en anelse forsigtigt. Det skyldes måske, at det altså er Nordisk Råd, den parlamentariske forsamling, der træffer beslutning og antagelig gør det her på mødet i næste uge om den nye struktur.

Jeg vil som parlamentariker og medlem af rådet også her anbefale den model, der ligger, som absolut brugbar i det daglige arbejde, hvor især Nordenudvalget, det har jeg selv prøvet, har måttet sprede sig over mange forskelligartede felter. Jeg synes, opdelingen er et udmærket valg.

Hvis man skal dykke ned i det meget omfattende arbejde, Nordisk Råd i virkeligheden laver, ikke kun på det parlamentariske plan og på ministerrådsplan, men også i alle institutionerne, så kunne man tale meget længe. Det vil jeg ikke, men jeg vil nævne en enkelt ting fra det forgangne år, som jeg synes fortjener en særlig kommentering, og den handler om det nordiske miljøhandlingsprogram, der går fra 2001 til 2004.

Handlingsprogrammet er først og fremmest et økonomisk styringsredskab til fællesnordiske projekter omkring miljø og bæredygtig udvikling, og som en anden ordfører vist har nævnt, gælder det miljøet meget, meget bredt.

Når jeg specielt nævner det, er det, fordi programmet, der blev vedtaget her i sommer, danner grundlag for fællesnordiske holdninger til

det internationale miljøarbejde og også som miljøintegrator.

Samarbejdet, kan vi se, strækker sig også ud over de nordiske lande. Der ligger i dette miljøhandlingsprogram jo spor, der strækker sig frem til Johannesburg, det vil sige den store, internationale FN-bæredygtighedskonference, som bliver afholdt i Sydafrika næste år.

Det har også været glædeligt at se, at de nordiske lande har samarbejdet om ratifikationen af Kyotoaftalen, som nu for Danmarks vedkommende finder sted. Der er kun et enkelt land, som ikke vil være med, nemlig Island, men vi kan jo håbe, at det kommer.

Til allersidst vil jeg nævne noget, som andre ordførere også har været inde på, og som præsidiets har taget op, nemlig at der er blevet nedsat en arbejdsgruppe, der skal se på problemer – skal vi sige bilateralt? – mellem de nordiske lande.

Det har også heroppefra i dag været nævnt, at det, man specielt tænker på fra dansk side, har været problemerne i Øresundsregionen, altså med integrationen efter broen. Jeg synes, det er et projekt, der fortjener stor opmærksomhed, og jeg vil se frem til den redegørelse, som vi får om det spørgsmål på sessionen.

Jette Gottlieb (EL):

Der er tidspunkter, hvor det nordiske samarbejde kører i den vante gænge, og hvor der ikke sådan sker noget særligt. I sådan nogle situationer er der ikke rigtig nogen, der lægger mærke til, at det overhovedet eksisterer. Generelt ved almindelige mennesker ikke, at det er noget, der foregår, eller rettere sagt ville de først opdage det, hvis de foranstaltninger, der var sat i værk, pludselig forsvandt.

En lang række ordninger er etableret som resultat af Nordisk Råds arbejde. Det gælder jo f.eks. ikke mindst på arbejdsmarkedsområdet og på uddannelsesområdet. Derfor er det selvfølgelig også vigtigt at forsætte i de spor, der er lagt, der sikrer en større enhed inden for de nordiske lande. Arbejdet skal videreføres, og man skal sikre, at vi får fjernet de resterende hindringer på det område.

Her taler jeg om det, som man kunne kalde sådan almindelig drift, altså arbejde, der ifølge sagens natur bare skal fortsættes og foregå. Noget helt andet er det i de perioder, hvor det nordiske arbejde faktisk tager nogle skridt fremad.

Jeg er af den opfattelse, at vi i den her periode står over for en situation, hvor det nordiske